

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

1 sönd. efter tref

”Vårt dop”

Hes 36:25-28

Rom 6:3-11

Joh 3:1-8

Ps: 68, 54, 69, 386

Hur många känner till sitt dopdatum? Det brukar inte vara så många som gör det. Och de flesta av oss har heller inget minne av vårt dop. Men dopet är ändå en av de viktigaste händelserna i våra liv. När vi döptes blev vi upptagna i Kristi kyrka, vi blev en del av Kristi kropp. Vi föddes in i Guds familj.

Paulus betonar dopets död- och uppståndelsemönster. Det var ändå tydligare i fornkyrkan. Innan man döptes fick man först ta av sig sina gamla kläder, man klädde av sig sin gamla människa, innan man steg ned i dopgraven. Vid dopet så dog man alltså en symbolisk död för att uppstå på andra sidan dopgraven där man fick de nya vita kläderna. Vi dör och uppstår med Kristus i dopet. Hans död och hans uppståndelse blir min egen. Vi föds till ett nytt liv i Kristus.

Och precis som vi vår första födsel så är detta inget som vi gör själva. Det är något som *sker* med oss. Vi föds och vi döps. Det är andra som agerar. Framförallt är det Gud som handlar i dopet. Genom dopet så a-dop-terar han oss och gör oss till sina barn.

En kristen människa har alltså blivit född två gånger: första gången som människa och andra gången som kristen. Dopet är en andra födsel.

Just detta var något som stackars Nikodemus inte fick in i skallen. ”Hur kan någon födas när man är gammal? Man kan väl inte komma in i moderlivet och födas en gång till?” Den erfarna teologen som var så van att analysera och tolka, nu kämpade han febrilt för att förstå vad denne enkle snickare hade att säga.

Nikodemus var ju farisé, men såg ändå på det som Jesus och gjorde med öppna ögon. Han såg när han förvandlade vatten till vin. Och han började inte genast att fabricera en mängd borförklaringar. Så mycket begrep han att ingen skulle kunna göra sådana tecken om inte Gud var med honom.

Så när Nikodemus i smyg söker upp Jesus så är det inte för att ifrågasätta utan för att han vill höra mer. Han var orolig för sin själ och dess frälsning. Och Jesus tog emot honom och sa det som han behövde höra: ”Du måste bli född på nytt, Nikodemus”.

Vad är egentligen en födelse? Ja, det är ju en början på något helt nytt. När någon föds så börjar ett liv som inte fanns där innan. Att även vi människor behöver födas på nytt betyder alltså att det inte räcker med att fixa till det gamla. Vi tänker så lätt att det borde räcka att bättra sig så gott det går. Vi tänker: ”Jag ska försöka följa de anvisningar som Jesus ger oss

och genom övning bli en bättre människa”. Men om det stannar vid det så reduceras Jesus till ett föredöme istället för en frälsare.

Vi är inga renoveringsobjekt, det handlar inte om att lägga ner tillräckligt med tid, energi och pengar så kan man få det att se nytt ut.

Det Jesus säger är att vi måste riva hela kåken och bygga nytt. Vi måste få nya principer, nya drivkrafter, nya mål med våra liv. Vi måste få en ny natur istället för vår gamla.

Som jag var inne på: detta är inget som vi själva kan fixa. Och där kommer även bilen av födseln in, ingen människa har orsakat sin egen födsel, det står inte i vår makt. Ordet som betyder ”födas på nytt”, kan också översättas med ”födas från ovan” och i det här fallet så passar bägge betydelseerna lika bra. Vi måste födas från ovan, det vill säga av Gud. ”Den som inte blir född av vatten och Ande kommer inte in i Guds rike” säger Jesus.

Men är dopet då en engångshändelse? Så att när vi blivit döpta kan lägga detta bakom oss en gång för alla? På sätt och vis är det naturligtvis en engångshändelse, men det är en engångshändelse som vi ständigt lever i. Om du skulle emigrera till ett nytt så är ju även det en engångshändelse. Men denna engångshändelse påverkar allt du gör resten av livet. Du lever och bor ständigt i det nya landet och inget är sig likt efter detta.

Det är därför det är så viktigt att leva i sitt dop. Du har tagit steget in i ett nytt rike, då kan du inte låtsas att du är kvar i det gamla. Att bli döpt men sen inte leva i sitt dop vore som att strunta i att äta och dricka efter födseln. Då vara inte livet så länge. Och mitt nya liv behöver näras av Anden.

I det nya livet så *leds* man, man går inte själv. Den som är född av Anden kan bli ledd till platser som man inte räknat med. ”Vinden blåser vart den vill... så är det med var och en som är född av Anden.” säger Jesus. Man blir alltså oförutsägbar för andra men även för sig själv. En människa som blivit född av Anden, får nya värderingar och motiv. Värderingar som han kanske tidigare föraktade. En människa som är född av Anden överraskar, både sig själv och andra.

Nikodemus själv är ett lysande exempel på detta. Denna gång kom han till Jesus om natten för att slippa bli upptäckt av andra, får vi anta. Att han ville lyssna till var inget som han ville skylta med. Och Jesus lät sig finnas i det. Han sa inte att ’antingen visar du öppet att du vill följa mig eller så får det vara’. Jesus försökte inte forcera fram ett ställningstagande innan han var redo.

Och Nikodemus skulle bli en person som gjorde det oväntade. Efter Jesus död när allt tycktes vara förlorat och alla hans lärjungar hade flytt fältet, då kliver Nikodemus fram i ljuset. Tillsammans med Josef av Arimataia utverkar han Jesus kropp av Pilatus och begraver honom och visar på det sättet sin sympati med den nyligen korsfäste. Han som inte vågade visa sig som en lärjunge under Jesus livstid, han var en av de få som vågade det efter hans död.

Då förstod han bättre, det som han inte gjorde första gången han träffade Jesus. Men det finns saker som inte kan förstås med intellektet, utan måste förstås med hjärtat. Det gäller även för dig. Att låta sig födas på nytt, att leva av vatten och Ande innebär att ta steget in i ett liv där vi inte förstår allt eller kan förutse allt. Livet som döpt i Kristi kyrka.